

E dur e

E

Hevði eg veingir, so fleyg eg avstað,

H7 E

heim til mín Gud, heim til Gud,

E

inn í hin bjarta, hin æviga dag,

H7 E

heim til mín Gud, heim til Gud,

H7 E

hvítar sum snjó eru høllirnar har,

H7 E

følnaðar blómur har aldri ein sær,

E

svunnin er náttin, sum her niðri var. -

H7 E

Heim til mín Gud, heim til Gud!

2. Aldri har rennur eitt iðranar tár
í Himmalheiminum har;
lífssólin skínur so bjørt og so klár
í Himmalheiminum har;
svunnin er sorgin og sárini grødd,
gráturin køvir ei har vára rødd,
inn at Guds hjarta vit halla vårt høvd
í Himmalheiminum har.

3. Ei skulu vinir tá skiljast sum her
í Himmalheiminum har;
gleðin og friðurin valdandi er
í Himmalheiminum har;
lívsáin rennur har glitrandi fríð,
har á gullgøtunum gloymt er alt stríð,
tá verður gleði, ei endar tann tíð
í Himmalheiminum har.

Seinasta ørindi í F-dur

4. Har ljóðar songurin betur enn her;
kom hagar, kom hagar, kom!
Markað til deyða alt her niðri er;
kom hagar, kom hagar, kom!
Fagurt er staðið, sum Jesus tær beyð,
har sløkkist sorgin, og gloymd er øll neyð,
har blómar rósan í Saron so reyð;
kom hagar, kom hagar, kom!

(V. Danielsen týddi).